

že žalobce dříve jednal, pakli výprosu žalované povolil, jako správce domu nejen jménem svým, nýbrž i jménem spoluvlastnice Růženy J-ové a nemůže nyní, když již není ani spoluvlastníkem ani správcem domu uplatňovati právo, které mu jen v těchto vlastnostech příslušelo, jichž nyní již nemá, zejména když mu k tomu nedala souhlas a zmocnění ani Růžena J-ová, bývalá i nynější spoluvlastnice domu, ani Růžena S-ová, nynější spoluvlastnice. Uznal tedy správně odvolací soud, že žalobce není k této žalobě aktivně oprávněn (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Při tomto posuzování věci jest lhostejno, zda žalobce žalované kdysi přidělil jako domovníci byt jiný, ježž nyní obývá její dcera, jest lhostejno, zda kuchyně obývaná žalovanou tvořila a ve skutečnosti tvoří jeden byt s místnostmi, jež obýval a dosud obývá. Nerozhodno je též, zda žalobce, jak nyní teprve v dovolání tvrdí, žalovanou vypověděl z domovnického bytu ještě před prodejem svého spoluvlastnického podílu, neboť rozhodným jest, zda nynější vlastníci domu jí jako domovníci dále byt poskytují čili nic. Domáhati se práva na vyklizení bytu, obývaného domovníci, přísluší jen nynějším vlastníkům domu, nikoli bývalým.

Čís. 8534.

Je-li již zahájen spor o jsoucnost neb o pořadí pohledávky, nepomíjí příslušnost soudu, u něhož byl spor zahájen tím, že byl proti příkázání téže pohledávky z rozvrhu nejvyššího podání jedné straně rozepře podán druhou stranou rozepře odpor. V takovém případě jest na exekučním soudě, by poukázal odpor na onen spor, nemůže však již napřed provéstí náhradné rozdělení podle případného vítězného rozsudku odporovatelova.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1928, R I 850/28.)

Knihovní věřitel Bedřich Sch. vedl spor s knihovní věřitelkou Marií R-ovou o jsoucnost a pořadí pohledávek Marie R-ové. Rozvrhuje nejvyšší podání za zavazenou nemovitost přikázal **e x e k u č n í s o u d** pohledávky Marii R-ové, poukázal odpor Bedřicha Sch-a na onen již zahájený spor a zároveň vyslovil v rozvrhovém usnesení, komu má připadnouti zbytek nejvyššího podání pro případ vítězství Bedřicha Sch-a. **R e k u r s n í s o u d** vyhověl rekursu Marie R-ové potud, že změnil toto náhradní přikázání.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu Bedřicha Sch-a změnil napadené usnesení v ten rozum, že se s rozdělením zbytku nejvyššího podání pro případ vítězství stěžovatele ve sporu posečká až po právoplatném rozhodnutí onoho odpůřčího sporu.

D ů v o d y:

Prvý soud obíral se na základě odporu, který byl vznesen proti přikázání zbytku nejvyššího podání na pohledávku Marie R-ové, tím, komu

podle výsledku sporu případně onen zbytek nejvyššího podání, na který si činila nárok Marie R-ová. Totéž činí soud rekursní. Nižší soudy nepočínaly si správně. Exekuční soud má odpor proti přihlášeným nárokům poukázati na pořad práva a zatím přikázati nároky tak, jako kdyby nebyly popřeny (§ 231 první odstavec ex. ř.). V rozsudku, jímž bylo odporu vyhověno, má býti podle § 233 ex. ř. vysloveno, kterému věřiteli a jakou částkou se má vyplatiti sporná část podstaty. Rozhodnutí o sporu, potřebném k vyřešení odporu, přísluší soudu exekučnímu a rozsudek působí ve smyslu § 232 ex. ř. pro všechny účastněné a proti nim. Je-li však spor o jsoucnost pohledávky neb o pořadí již zahájen mezi týmiž osobami, jež by podle pravidel exekučního řádu (§ 213 a 231 ex. ř.) měly provést spor v té příčině následkem podaného odporu, pak podle zásady § 29 j. n. nepomíjí příslušnost soudu, u něhož byla rozepře zahájena, a nenastává ani výlučná příslušnost exekučního soudu k vyřízení zahájeného již sporu jedině proto, že byl vznesen odpor. Bylo by zbytečné podávati novou žalobu u exekučního soudu a vadila by jí také rozepře u jiného soudu již zahájená. Proto rozhodne spor o jsoucnosti pohledávky (po případě o jejím pořadí) onen soud, u něhož byl spor již zahájen. Na exekučním soudu pak bude, by podle rozsudku po případě provedl rozvrh podle obdoby § 233 druhý odstavec ex. ř., pokud o tom již nebylo rozhodnuto ve sporu. Exekuční soud v souzeném případě tedy právem nepoukázal odpor na pořad práva, an spor o jsoucnost po případě o pořadí pohledávek Marie R-ové a Bedřicha Sch-a byl již zahájen u krajského soudu v M., ale neprávem provedl již napřed náhradné rozdělení podle případného vítězného rozsudku stěžovatelova. Pro takové rozdělení neměly nižší soudy před rozhodnutím sporu žádného podkladu. Rekursní soud neprávem tu přihlédl také k omezení žaloby podle procesních spisů, když nebylo v rozvrhovém řízení u první stolice takové omezení tvrzeno a tato okolnost tedy byla v řízení rekursním novotou. Exekuční soud mohl tedy na základě odporu z důvodu tvrzené odporovatelnosti zástavního práva Marie R-ové, ježto tím bylo dotčeno pořadí její pohledávky a pořadí pohledávky stěžovatelovy, poukázati odpor jen na pořad práva po případě na spor již zahájený, ale nesměl předbíhati výsledku sporu rozhodnutím pro případ úplného vítězství stěžovatelova. Toto vítězství nebylo jisté a teprve rozsudkem mělo býti vysloveno, pokud je zástavní právo Marie R-ové proti stěžovateli bezúčinné a pokud je v důsledku toho Marie R-ové povinna strpěti uspokojení stěžovatelovo z nejvyššího podání. V samém sporu bude řešiti otázku, co, po případě kolik má podle § 13 odp. zák. Marie R-ová plniti, po případě strpěti, by žalobce (stěžovatel) z nejvyššího podání došel úhrady a jakou částkou má v důsledku zástavních práv věřitelů, kteří následují v pořadí za Marií R-ovou, ale předcházejí před pohledávkou stěžovatelovou, strpěti uspokojení stěžovatelovo. Teprve, ukáže-li se podle obsahu vynesového rozsudku potřeba nového rozvrhu, bude na soudě exekučním, by zařídil potřebné, jinak by mohl předbíhati svým rozhodnutím výsledku sporu a rozhodovati jinak, než bude odpovídati vynesovému rozsudku.